

lovens Behandling eller senere villet sige, hvorvidt det var rigtigt eller ikke. Men jeg skal sige det ærede Medlem, at jeg fremtvang aldeles ingen Prisopgang, men jeg fraveg for første Gang det Princip at beskattede Landbruget forlods med et større eller mindre Beløb til Kornlovens Gennemførelse. Jeg har allerede under denne Debat nævnt, at det ærede Medlem betalte 30 Kr., hvor han skulde have betalt 36, og at den Forskel betød det Beløb, som Landbruget forlods havde svaret i Skat. Det havde ikke noget med Prisbevægelse at gøre. Det ærede Medlem maa virkelig ikke tro, at fordi vi vedtager en Kornordning, influerer det paa Prisbevægelserne; men det øver Indflydelse paa, hvor meget man tager fra Landbrugerne, eller om man giver, hvad der tilkommer dem. Og det var det, vi gjorde, vi gav dem en Ombytningspris, saa de kunde købe Majs i Stedet for den Hvede og Rug, som de afleverede.

Det ærede Medlem sagde, at det var netop fra Landbrugets Side, man ønskede denne særlig kostbare Form for Ombytningen, men deri tager det ærede Medlem fejl. Vi glædede os over denne Ombytning, fordi det var umuligt at opnaa en ordentlig Ombytningspris. Men det Krav, der blev stillet fra Landbrugets Side, var at faa Ombytningsprisen, og selvfølgelig var det, hvis man ikke hang fast i Teorier og visse Paastande, man en Gang havde fremsat, den eneste praktiske Maade at løse Sagen paa. Vi har jo endnu Penge i Landet til at bruge som Ombytningsmiddel i en saadan Varehandel, som der her er Tale om. Men det er ganske rigtigt, at denne Ombytning har fordyret det ærede Medlems Kornordning, og saa Administrationen. Det ærede Medlem og hans Parti ønskede imidlertid den samme kostbare og i højeste Grad upraktiske Ombytningsform indført i min Kornordning. Jeg modsatte mig det, og jeg er glad for, at jeg gjorde det, for ellers havde den ogsaa faaet de høje Administrationsudgifter.

Det ærede Medlem vilde ikke anerkende, at det var 12 Mill. Kr.; jeg tror, han lavede det om til mellem 9 og 10 Millioner, idet han udelod Renterne. Jeg ser ikke, hvorfor Renterne ikke skal med. Det er ogsaa rene Administrationsudgifter. Jeg har taget alle Administrationsudgifter med og har oplyst, at til Trods for, at Sønderjylland ikke var med i det Tal, men derimod var medregnet i det Tal, der angav Administrationsomkostningerne paa den Kornordning, jeg har gennemført, til Trods for, at Fragtsatserne steg 50 pCt., at Kullene var dyrere

end nogen Sinde i de Aar, at Arbejdslønningerne steg saa stærkt, lykkedes det dog at gennemføre en Kornordning med en mindre Udgift paa 12 Mill. Kr.

Det ærede Medlem kom dernæst ind paa en lang Omtale af min Optræden i Krigens første Aar og sagde, at jeg havde stillet et rent Understøttelsesforslag. Det ærede Medlems Referat af, hvad der der skete, var med et mildt Ord unøjagtigt. Det er rigtigt, at jeg efter Opfordring af en nu afdød Rigsdagsmand kom ind til et Møde her paa Rigsdagen, hvor der var adskillige Rigsdagsmænd, ogsaa flere Ministre, til Stede. I dette Møde udtalte jeg, at man vilde gøre sig skyldig i en Fejltagelse, hvis man troede, at man ved Hjælp af Maksimalpriser kunde holde Prisniveauet nede. Jeg udtalte, at Dyrtiden vilde komme med denne Krig, og ingen Magt kunde holde den borte. Jeg tror, at ærede Medlemmer vil indrømme, at trods alle Maksimalprisforanstaltninger har det vist sig, at man ikke har kunnet holde Dyrtiden borte. Hvis man vilde prøve noget saadant, vilde det sige det samme som at kvæle Livet baade for Produktionen og Omsætningen. Jeg udtalte paa dette Møde, og det var det, det ærede Medlem glemte at give Oplysning om, at naar Dyrtiden kom, naar Kronen blev til 50 Ø. og maaske gik endnu længere ned, saa gjaldt det blot om at passe paa. Det var i og for sig ingen Ulykke, at 1 Krone blev til 50 Ø., naar man blot passede paa, at der ikke skete Vilkaarligheder og Uretfærdigheder, og derfor sørgede for, at alt, hvad der hed Lønninger, steg. Samtidig med, at Kronens Købeevne aftog, maatte vi sørge for, at de, der skulde leve af de Kroner, de fik, fik den samme Købeevne. Saa udtalte jeg, at der vilde ske Brydninger ved et saa stærkt Fald af Kronens Købeevne, og naar det skete, kunde det blive nødvendigt, at man traadte hjælpende til med direkte Understøttelser; men det nyttede ikke at tro, at man kunde holde Dyrtiden ude ved at sætte Maksimalpris paa Rug og Flæsk, som det skete den Gang — og det har ogsaa vist sig, at det ikke lod sig gøre.

Det, jeg den Gang bebrejdede den radikale Regering, der var støttet af Socialdemokraterne, var, at de troede at kunne raade Bod paa de økonomiske Vanskeligheder ved at holde Prisen nede paa Husmandens Flæsk. Den Gang skulde man hellere have talt om, at Lønningerne skulde gaa op, da trængte vi til det; det var for sent, man kom ind paa dette Spor, og det har givet Anledning til hele den sociale Uro, vi har oplevet. Det